Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 20. decembra 2017 *

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Carinski zakonik – Člen 29 – Določitev carinske vrednosti – Čezmejne transakcije med povezanimi družbami – Vnaprejšnji cenovni sporazum – Dogovorjena transferna cena, ki sestoji iz prvotno zaračunanega zneska in pavšalne uskladitve po izteku obračunskega obdobja“

V zadevi C-529/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Finanzgericht München (finančno sodišče v Münchnu, Nemčija) z odločbo z dne 15. septembra 2016, ki je na Sodišče prispela 17. oktobra 2016, v postopku

Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH

proti

Hauptzollamt München,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, J-C. Bonichot, A. Arabadjiev, S. Rodin in E. Regan (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: E. Tanchev,

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 7. septembra 2017,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH G. Eder, in J. Dehn, odvetnika,

– za Hauptzollamt München G. Rittenauer, M. Uhl in G. Haubner, agenti,

– za Evropsko komisijo M. Wasmeier in B.-R. Killmann, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov od 28 do 31 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307), kakor je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 82/97 z dne 19. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 8, str. 179) (v nadaljevanju: carinski zakonik).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH (v nadaljevanju: Hamamatsu) in Hauptzollamt München (glavni carinski urad v Münchnu, Nemčija) po tem, ko je zadnjenavedeni zavrnil delno vračilo carin, ki jih je deklarirala in plačala družba Hamamatsu.

Pravni okvir

Pravo Unije

Carinski zakonik

3 Člen 28 carinskega zakonika določa, da določbe poglavja 3 navedenega zakonika določajo „carinsko vrednost za uporabo carinske tarife Evropskih Skupnosti in drugih ukrepov, kot so tarifni, določenih s posebnimi določbami Skupnosti na področju blagovne menjave“.

4 Člen 29(1) carinskega zakonika določa:

„Carinska vrednost uvoženega blaga je njegova transakcijska vrednost, to pomeni cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Skupnosti dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, po potrebi po uskladitvi, opravljeni v skladu s členoma 32 in 33, če:

(a) v zvezi s prepustitvijo ali uporabo blaga za kupca ne obstajajo nobene druge omejitve, razen tistih, ki

– jih nalaga ali zahteva zakon ali organi oblasti v Skupnosti,

– omejujejo geografsko območje, na katerem se blago lahko proda naprej

ali

– bistveno ne vplivajo na vrednost blaga;

(b) prodaja ali cena ni predmet pogojev ali storitev, katerih vrednost se v zvezi z blagom, ki se vrednoti, ne more določiti;

(c) noben del izkupička od vsake kasnejše ponovne prodaje, prepustitve ali uporabe blaga s strani kupca ne pripada neposredno ali posredno prodajalcu, razen če se lahko v skladu s členom 32 opravi ustrezna uskladitev;

in

(d) kupec in prodajalec nista povezana ali, v primeru, da sta povezana, če je transakcija vrednost v skladu z odstavkom 2 sprejemljiva za carinske namene.“

5 Člen 29(2) tega zakonika določa:

„(a) Pri ugotavljanju, ali je transakcijska vrednost sprejemljiva za izvajanje odstavka 1, dejstvo, da sta kupec in prodajalec povezana, samo po sebi še ne predstavlja zadostnega razloga, da bi se transakcijska vrednost štela za nesprejemljivo. Če je potrebno, se preverijo okoliščine, ki spremljajo prodajo, in sprejme transakcijska vrednost, če povezanost ni vplivala na ceno. […]

(b) Pri prodaji med povezanimi osebami se transakcijska vrednost sprejme in blago ovrednoti v skladu z odstavkom 1, če deklarant dokaže, da je ta vrednost zelo blizu eni od naslednjih obstoječih vrednosti v istem ali skoraj istem času:
(i) transakcijski vrednosti pri prodajah enakega ali podobnega blaga za izvoz v Skupnost med kupci in prodajalci, ki niso povezani na noben poseben način;
(ii) carinski vrednosti enakega ali podobnega blaga, kot je določena z izvajanjem člena 30(2)(c);
(iii) carinski vrednosti enakega ali podobnega blaga, kot je določena z uporabo člena 30(2)(d).

Pri uporabi predhodnih meril je treba skrbno upoštevati prikazane razlike glede trgovinskih ravni, količin, elementov iz člena 32 in stroškov, ki jih nosi prodajalec pri prodaji nepovezanim kupcem, ne pa pri prodaji povezanim kupcem.

(c) Merila iz točke (b) je treba uporabiti na pobudo deklaranta in zgolj zaradi primerjanja. Nadomestnih vrednosti se ne more določiti v skladu s to točko.“

6 Člen 29(3)(a) navedenega zakonika določa:

„Dejansko plačana ali plačljiva cena je celotno plačilo, ki ga kupec opravi ali mora opraviti prodajalcu ali v prodajalčevo korist za uvoženo blago in vključuje vsa plačila, ki jih kot pogoj za prodajo uvoženega blaga kupec opravi ali mora opraviti prodajalcu ali tretji osebi zaradi izpolnitve prodajalčeve obveznosti. Plačila ni treba nujno opraviti z gotovino. Plačila ni treba nujno opraviti z gotovino. Lahko se opravi tudi z akreditivi ali s prenosnimi vrednostnimi papirji neposredno ali posredno.“

7 Člen 30(1) tega zakonika določa:

„Če carinske vrednosti ni mogoče določiti z uporabo člena 29, je treba po vrstnem redu uporabiti točke (a), (b), (c) in (d) odstavka 2 in sicer v skladu s prvo ustrezno točko, ki omogoča njeno določitev, razen če je treba točki (c) in (d) na zahtevo deklaranta uporabiti v obratnem vrstnem redu; zgolj takrat, ko te carinske vrednosti ni mogoče določiti z uporabo določene točke, je dovoljeno uporabiti točko, ki tej neposredno sledi po vrstnem redu, določenem v tem odstavku.“

8 Člen 31(1) carinskega zakonika določa:

„Če carinske vrednosti uvoženega blaga ni mogoče določiti z uporabo členov 29 in 30, se ta na podlagi razpoložljivih podatkov v Skupnosti določi z ustreznimi metodami, ki so skladne z načeli in splošnimi določbami:

– sporazuma o izvajanju člena VII Splošnega sporazuma o tarifah in trgovini [iz] leta 1994,

– člena VII Splošnega sporazuma o tarifah in trgovini [iz] leta 1994,

in

– z določbami tega poglavja.“

9 Člen 32 tega zakonika določa:

„1. Pri določanju carinske vrednosti z uporabo člena 29 je treba dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago prišteti:

(a) naslednje stroške, kolikor jih nosi kupec, vendar niso bili zajeti v dejansko plačani ali plačljivi ceni za blago:
(i) provizijo in stroške posredništva, razen nakupnih provizij;
(ii) stroške zabojnikov, ki se za carinske namene štejejo za celoto z blagom;
(iii) stroške embalaže, ki vključujejo tako delo kot material;

(b) ustrezno porazdeljeno vrednost naslednjih proizvodov in storitev, ki jih zagotovi kupec neposredno ali posredno, brezplačno ali po znižani ceni, in se uporabijo za izdelavo in prodajo za izvoz uvoženega blaga, kolikor ta vrednost ni bila vključena v dejansko plačano ali plačljivo ceno:
(i) materialov, sestavnih delov ter podobnih delov in elementov, vsebovanih v uvoženem blagu;
(ii) orodij, matric, kalupov in podobnih predmetov, uporabljenih pri proizvodnji uvoženega blaga;
(iii) materialov, porabljenih pri proizvodnji uvoženega blaga;
(iv) tehnologij, storitev razvoja, osnutkov, načrtov in skic, ki so bili opravljeni izven območja Skupnosti in so potrebni za proizvodnjo uvoženega blaga;

(c) avtorske honorarje in licenčnine za vrednoteno blago, ki jih mora kupec plačati neposredno ali posredno kot pogoj za prodajo vrednotenega blaga, kolikor ti avtorski honorarji in licenčnine niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno;

(d) vrednost vsakršnih izkupičkov iz vsake ponovne prodaje, prepustitve ali kasnejše uporabe uvoženega blaga, ki gredo neposredno ali posredno v dobro prodajalca;

(e) (i) stroške prevoza in zavarovanja za uvoženo blago

in(ii) stroške natovarjanja in manipulativne stroške, povezane s prevozom uvoženega blaga,

do kraja vnosa blaga na carinsko območje Skupnosti.

2. Vsak pribitek k dejansko plačani ali plačljivi ceni se z uporabo tega člena opravi izključno na podlagi objektivnih in določljivih podatkov.

3. Pri določanju carinske vrednosti se k dejansko plačani ali plačljivi ceni ne sme dodati noben pribitek, razen tistih, ki so predvideni v tem členu.

[…]“

10 Člen 33 navedenega zakonika določa:

„Če so izkazani ločeno od dejansko plačane ali plačljive cene za uvoženo blago, carinska vrednost ne vključuje naslednjega:

(a) prevoznih stroškov blaga po prispetju na kraj vnosa na carinsko območje Skupnosti;

(b) stroškov za gradbena, postavitvena, montažna, vzdrževalna dela ali tehnično pomoč, ki se na uvoženem blagu, kot so industrijske naprave, stroji ali oprema, opravijo po uvozu;

(c) zneskov obresti skladno s finančnim dogovorom, ki ga je sklenil kupec v zvezi z nakupom uvoženega blaga, ne glede na to ali je financiranje zagotovil prodajalec ali druga oseba, če je bil finančni dogovor sklenjen v pisni obliki in če kupec na zahtevo dokaže, da:

– se tovrstno blago dejansko prodaja po ceni, ki je bila deklarirana kot dejansko plačana ali plačljiva cena;

in

– da zahtevana obrestna mera ne presega običajnih obrestnih mer za tovrstne transakcije v državi, v kateri je in v času, ko je bilo financiranje zagotovljeno;

(d) stroškov za pridobitev pravice razmnoževanja uvoženega blaga v Skupnosti;

(e) nakupnih provizij;

(f) uvoznih dajatev ali drugih dajatev, ki jih je treba v Skupnosti plačati zaradi uvoza ali prodaje blaga.“

11 Člen 78 tega zakonika določa:

„1. Carinski organi lahko po uradni dolžnosti ali na zahtevo deklaranta, po odobritvi prepustitve blaga, deklaracije ponovno pregledajo.

2. Carinski organi lahko po prepustitvi blaga preverijo poslovne dokumente in podatke, ki se nanašajo na uvozne ali izvozne operacije v zvezi z zadevnim blagom ali na kasnejše trgovske posle z istim blagom, da se prepričajo o točnosti navedb v deklaraciji. Ta preverjanja se lahko izvajajo pri deklarantu, vseh osebah, ki so s poslovnega vidika neposredno ali posredno udeležene v navedenih operacijah, in vseh drugih osebah, ki iz poslovnih razlogov razpolagajo s temi dokumenti in podatki. Ti organi lahko tudi pregledajo blago, če je to še mogoče predložiti.

3. Če se pri ponovnem pregledu deklaracije ali naknadnih preverjanjih izkaže, da so bile določbe o zadevnem carinskem postopku uporabljene na podlagi netočnih ali nepopolnih podatkov, carinski organi ob upoštevanju vseh sprejetih predpisov, sprejmejo potrebne ukrepe za ureditev položaja, pri čemer upoštevajo nove informacije, s katerimi razpolagajo.“

Izvedbena uredba

12 Uredba Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 881/2003 z dne 19. julija 2003 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 5, str. 422) (v nadaljevanju: Izvedbena uredba), v oddelku 1 poglavja 2 z naslovom „Deklaracija za sprostitev blaga v prosti promet“ naslova IX, naslovljenega „Poenostavljeni postopki“, določa, katere določbe se uporabljajo za nepopolne deklaracije. Člen 256(1) izvedbene uredbe določa:

„Rok, ki ga carinski organi deklarantu odobrijo za predložitev manjkajočih navedb ali dokumentov ob sprejemu deklaracije, ne sme biti daljši od enega meseca, ki se šteje od dneva prejema deklaracije.

Kadar imajo glede dokumenta, potrebnega za uporabo znižane stopnje uvozne dajatve ali stopnje nič, carinski organi dober razlog za prepričanje, da je blago, zajeto v nepopolni deklaraciji, lahko upravičeno do take znižane stopnje dajatve ali stopnje nič, se na deklarantovo zahtevo, če je utemeljena

z okoliščinami, lahko za predložitev dokumenta odobri rok, ki je daljši od predvidenega v prvem pododstavku. Ta rok ne sme presegati štirih mesecev od dneva sprejetja deklaracije. Ni ga mogoče podaljšati.

Če gre za predložitev manjkajočih navedb ali dokumentov v zvezi s carinsko vrednostjo, lahko carinski organi, kolikor je to nujno potrebno, določijo daljši rok ali podaljšajo predhodno določeni rok. Pri odobrenem celotnem obdobju je treba upoštevati predpisane veljavne roke.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

13 Družba Hamamatsu s sedežem v Nemčiji je del skupine družb, ki posluje po vsem svetu in katere matična družba, družba Hamamatsu Photonics, ima sedež na Japonskem. Družba Hamamatsu med drugim prodaja optoelektronske naprave, sisteme in opremo.

14 Od svoje matične družbe je kupila uvoženo blago, ta pa ji je za to blago v skladu z vnaprejšnjim cenovnim sporazumom, sklenjenim med navedeno skupino družb in nemškimi davčnimi organi, zaračunala cene znotraj skupine. Vsota zneskov, ki jih je tožeči stranki iz postopka v glavni stvari zaračunavala njena matična družba, se je nato redno preverila in po potrebi popravila, da bi se zagotovila skladnost prodajnih cen z neodvisnim tržnim načelom na podlagi smernic Organizacije za gospodarsko sodelovanje in razvoj (OECD) za določanje transfernih cen za mednarodna podjetja in davčne uprave (v nadaljevanju: smernice OECD).

15 Predložitveno sodišče, Finanzgericht München (finančno sodišče v Münchnu, Nemčija), pojasnjuje, da se to preverjanje opravi v več korakih, na podlagi tako imenovane metode „porazdelitve preostalega dobička“ („Residual Profit Split Method“), ki je v skladu s smernicami OECD. Na prvem mestu naj bi se vsaki stranki razdelil zadosten dobiček, da lahko doseže minimalno donosnost. Preostali dobiček naj bi se porazdelil sorazmerno, na podlagi določenih dejavnikov. Na drugem mestu naj bi se za družbo Hamamatsu določil ciljni razpon donosnosti prodaje („Operating Margin“). Če je dejansko ustvarjen dobiček zunaj ciljnega razpona, naj bi se uskladil z njegovo zgornjo oziroma spodnjo mejo in izvedel dobropis ali doplačilo.

16 Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari je med 7. oktobrom 2009 in 30. septembrom 2010 v prosti promet sprostila različno blago, ki je izviralo iz več kot 1000 dobav matične družbe, in pri tem deklarirala carinsko vrednost, ki je bila enaka zaračunani ceni. Za obdavčljivo blago so se uporabile stopnje od 1,4 % do 6,7 %.

17 Ker je bila v tem obdobju donosnost prodaje tožeče stranke iz postopka v glavni stvari nižja od določenega ciljnega razpona, so bile transferne cene prilagojene. Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari je tako prejela kredit v višini 3.858.345,96 EUR.

18 Zaradi naknadne uskladitve transfernih cen je tožeča stranka iz postopka v glavni stvari z dopisom z dne 10. decembra 2012 zahtevala vračilo carine za uvoženo blago v višini 42.942,14 EUR. Tožeča stranka zneska uskladitve ni porazdelila na posamezne kose uvoženega blaga.

19 Glavni carinski urad v Münchnu je ta zahtevek zavrnil, ker metoda, ki jo je uporabila tožeča stranka iz postopka v glavni stvari, ni bila v skladu s členom 29(1) carinskega zakonika, ki se nanaša na transakcijsko vrednost določenega blaga in ne mešanih dobav.

20 Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari je zoper to odločitev vložila pritožbo pri predložitvenem sodišču.

21 To meni, da končni letni obračun pomeni končno transferno ceno, ugotovljeno v skladu z neodvisnim tržnim načelom na podlagi smernic OECD. Zato naj ne bi obstajal noben interes za utemeljitev transferne cene zgolj na ceni, ki je bila začasno navedena v okoliščinah vnaprejšnjega cenovnega sporazuma, sklenjenega z davčnimi organi, in naj ne bi odražala prave vrednosti uvoženega blaga. Cena, ki je bila deklarirana carinskim organom, naj bi bila zgolj fiktivna cena in ne cena, „ki jo je treba plačati“ za uvoženo blago v skladu s členom 29 carinskega zakonika.

22 V teh okoliščinah je Finanzgericht München (finančno sodišče v Münchnu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je v skladu z določbami člena 28 in naslednjih carinskega zakonika dopustno določiti carinsko vrednost na podlagi dogovorjene transferne cene, ki sestoji iz prvotno zaračunanega in prijavljenega zneska ter pavšalne uskladitve po izteku obračunskega obdobja, pri čemer se uporabi ključ za razdelitev, in sicer ne glede na to, ali mora deklarant ob koncu obračunskega obdobja plačati doplačilo matični družbi ali pa od nje prejme dobropis?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je mogoče carinsko vrednost, če je treba priznati učinke naknadnih uskladitev transfernih cen (navzgor in navzdol), preveriti oziroma določiti na podlagi poenostavljenih pristopov?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

23 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člene od 28 do 31 carinskega zakonika razlagati tako, da dovoljujejo, da se kot carinska vrednost uporabi dogovorjena transakcijska vrednost, ki delno sestoji iz prvotno zaračunanega in deklariranega zneska in delno iz pavšalne uskladitve po izteku obračunskega obdobja, ne da bi bilo mogoče vedeti, ali bo ob koncu obračunskega obdobja ta uskladitev izvedena navzgor ali navzdol.

24 Najprej je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča cilj prava Unije o carinskem vrednotenju vzpostaviti pravičen, enoten in nevtralen sistem, ki izključuje uporabo arbitrarnih ali fiktivnih carinskih vrednosti. Carinska vrednost mora torej odražati resnično ekonomsko vrednost uvoženega blaga in zato upoštevati vse elemente tega blaga, ki pomenijo ekonomsko vrednost (glej v tem smislu sodbe z dne 16. novembra 2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, točka 30; z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točki 23 in 26, in z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točka 30).

25 Na podlagi člena 29 carinskega zakonika je carinska vrednost uvoženega blaga njegova transakcijska vrednost, to pomeni cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Evropske unije dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, po potrebi po uskladitvi, opravljeni v skladu s členoma 32 in 33 tega zakonika (glej v tem smislu sodbi z dne 12. decembra 2013, Christodoulou in drugi, C-116/12, EU:C:2013:825, točka 38, in z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 24).

26 Sodišče je poleg tega že navedlo, da je treba carinsko vrednost v skladu s členom 29 carinskega zakonika prednostno določiti na podlagi tako imenovane metode „transakcijske vrednosti“. Podredne metode, določene v členih 30 in 31 tega zakonika, se lahko uporabijo le, če cene, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, ni mogoče določiti (glej zlasti sodbi z dne 12. decembra 2013, Christodoulou in drugi, C-116/12, EU:C:2013:825, točke 38, 41, 42 in 44, in z dne 44. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točke 24 in od 27 do 30).

27 Sodišče je tudi pojasnilo, da cena, ki je bila dejansko plačana ali jo je treba plačati, sicer praviloma tvori osnovo za izračun carinske vrednosti, vendar je ta cena dejavnik, ki ga je treba uskladiti, če je to potrebno, da se izogne določitvi arbitrarne ali fiktivne carinske vrednosti (glej v tem smislu sodbe z dne 12. junija 1986, Repenning, 183/85, EU:C:1986:247, točka 16; z dne 19. marca 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, točka 24; z dne 12. decembra 2013, Christodoulou in drugi, C-116/12, EU:C:2013:825, točka 39, in z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 25).

28 Transakcijska vrednost mora namreč odražati resnično ekonomsko vrednost uvoženega blaga in upoštevati vse elemente tega blaga, ki pomenijo ekonomsko vrednost (sodbi z dne 12. decembra 2013, Christodoulou in drugi, C-116/12, EU:C:2013:825, točka 40, in z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 26).

29 Člen 78 carinskim organom dopušča, da po uradni dolžnosti ali na zahtevo deklaranta ponovno pregledajo deklaracije.

30 Vendar je treba opozoriti, da so primeri, v katerih je Sodišče dopustilo naknadno uskladitev transakcijske vrednosti, omejeni na posebne položaje, ki se nanašajo zlasti na slabo kakovost proizvoda ali napake, odkrite po njegovi sprostitvi v prosti promet.

31 Sodišče je že odločilo, da je treba, če je blago, ki ga je treba oceniti ter je bilo kupljeno brez napak in poškodovano pred sprostitvijo v prosti promet, ceno, ki je bila dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, znižati v sorazmerju z nastalo škodo, če gre za nepredvidljivo zmanjšanje tržne vrednosti blaga (sodba z dne 19. marca 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, točka 25 in navedena sodna praksa).

32 Enako je Sodišče priznalo, da se cena, ki je bila dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, lahko zniža v sorazmerju z zmanjšanjem tržne vrednosti blaga zaradi skrite napake, glede katere je dokazano, da je obstajala pred sprostitvijo blaga v prosti promet, in je podlaga za naknadno vračilo na podlagi pogodbene garancijske obveznosti in zaradi katere zato lahko pride do naknadnega zmanjšanja carinske vrednosti tega blaga (sodba z dne 19. marca 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, točka 26 in navedena sodna praksa).

33 Nazadnje, ugotoviti je treba, da carinski zakonik v različici, ki se uporablja, na eni strani ne določa nobene obveznosti uvoznih podjetij, da zahtevajo uskladitev transakcijske vrednosti, kadar se ta naknadno uskladi navzgor, in na drugi ne vsebuje nobene določbe, ki bi carinskim organom dovolila, da se zavarujejo pred tveganjem, da bodo navedena podjetja zahtevala zgolj uskladitve navzdol.

34 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da carinski zakonik v različici, ki se uporablja, ne omogoča upoštevanja naknadne uskladitve transakcijske vrednosti, kot je ta iz postopka v glavni stvari.

35 Zato je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člene od 28 do 31 carinskega zakonika razlagati tako, da ne dovoljujejo, da se kot carinska vrednost uporabi dogovorjena transakcijska vrednost, ki delno sestoji iz prvotno zaračunanega in deklariranega zneska in delno iz pavšalne uskladitve po izteku obračunskega obdobja, ne da bi bilo mogoče vedeti, ali bo ob koncu obračunskega obdobja ta uskladitev izvedena navzgor ali navzdol.

Drugo vprašanje

36 Ker je bilo drugo vprašanje za predhodno odločanje postavljeno le, če bi bil odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ga ni treba preučiti.

Stroški

37 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člene od 28 do 31 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 82/97 z dne 19. decembra 1996, je treba razlagati tako, da ne dovoljujejo, da se kot carinska vrednost uporabi dogovorjena transakcijska vrednost, ki delno sestoji iz prvotno zaračunanega in deklariranega zneska in delno iz pavšalne uskladitve po izteku obračunskega obdobja, ne da bi bilo mogoče vedeti, ali bo ob koncu obračunskega obdobja ta uskladitev izvedena navzgor ali navzdol.

Podpisi